

Az írás az Új Hajtás c. újságban jelent meg, a riportot Bunda Szabolcs készítette

Beszélgetés Varga Tarzícusz ferences testvérrel

A nagyszőlősi ferences rendház lakói közül végül, de nem utolsó sorban Varga Tarzícusz ferences testvért muttjuk be olvasónknak az alábbi interjúban.

– *Ha jól tudom, te Kárpátalján születted ...*

– Igen, a nagyszőlősi járásba, Csepén születtem. Szüleimnek köszönhetem, hogy „jóembert” neveltek belőlem, ahogyan két bátyámból és két öcsémből is. Nem csak én, hanem szüleim is megtalálták hivatásukat az egyházban. Édesapám a csepei egyházközség kurátora, édesanyám a sekrestyés, testvéreim pedig ministrálnak, hitoktatnak és részt vesznek a helyi egyházi élet szervezésében, szolgálatában.

Különösen hálás vagyok szüleimnek, amiért úgymond „két tüdővel lélegezhetek” az egyik keleti, a másik nyugati. Ugyanis édesanyám révén – aki görög katolikus – megismerhettem a görög katolikus vallást, édesapám révén pedig a római katolikus.

– *Hogyan találtaál rá arra az útra, amelyet Isten szánt neked?*

1989-ben, amikor nálunk, Kárpátalján az első ferences missziós atyák megjelentek, én csodaként tekintettem rájuk. Volt egy sajátos megjelenésük és varázsuk. Nem csak Isten bolondjainak, hanem a nép közvetlen barátjainak láttam őket.

Rendszerese, még hétköznapi is a feketeadói templomban ministráltam. Már akkor, gyerekként megszerettem azt, hogy Isten számomra más elképzeléseket mutat, mint a korombeli fiúknak. Az út, amin vezetni akart, másfajta út volt, tele meglepetésekkel, várakozással, türelemmel. Egyre inkább azt láttam, hogy ezen az úton a ferences renden belül tudok haladni. A katonaság volt a döntő pillanat, amikor egy időre minden társamnak tényleg igazi bajtársa és testvére lehettem, hivatásom akkor körvonalazódott bennem erőteljesebben. A „brát” szó, ami a szláv névből ered, azt is jelenti, testvér. A ferences testvér mindenkinek a testvére. Ezt szeretném megvalósítani az életemben: mindenkinek a jó barátja, bajtársa lenni.

– *Miután megszületett benned a döntés, hogyan, merre indultál el, hogy hivatásod beteljesedjen?*

– 1996 őszén jelentkeztem a kisebb testvérek (ferencesek) rendjébe. Nagyszőlősen voltam jelölt félévig, majd Budapesten a Margit körúti rendházban. Nagyszőlősen Tihamér atya pályolgatta hivatásomat, és persze az ismert missziós atyák, akik valaha Kárpátalján szolgáltak és szolgálnak, akiket csak sokaságuk miatt nem sorolok most fel. Utamat, amely néha járhatatlannak tűnt, imádságukkal kísérték és most is kísérik a helybeli hívek, akiknek

köszönhetem a sok imát.

– *Hogyan alakult a további utad a szervezetben?*

– 1997-ben és 1998-ban Szécsényben voltam novícius. Ebben az évben éreztem meg igazán, hogy eljegyzem magam az egyházzal. Fundamentum volt, amire lassan lehetett a falakat felhúzni.

1998-tól 2005-ig a szegedi rendház növendéke voltam. Ferences szerzetesként mindig szerettem volna valami széppel foglalkozni a hívek lelki gondozása mellett a művészet irányába kacsingattam. 2000 tavaszán egy ikonkiállítás után vágyat éreztem, hogy fessek magamnak egy ikont. Hódmezővásárhelyen Jósza Sándor képzőművész, egykori tanárom ismertette meg velem az ikonfestés alapjait, amit nagyon megszerettem. Emiatt nehézséget okozott számomra – ami a hivatásomban is nyomot hagyott – hogy ezt nem gyakorolhattam a gyakorlati év befejezése miatt, amikor három-négyhavonta más-más rendházban különböző feladatokkal voltunk megterhelve. Erre a szép és gazdag, imádsággal teli művészetre akkoriban nem volt nem volt lehetőségem időt fordítani.

2002-ben viszont jelentkeztem grafika, festészet, rajz, tűzzománc szakra a szeged-alsóvárosi kultúrházunkban működő Mestertanodába. Ott szép eredményeket értem el. Ugyanebben az évben ikonfestő szakkör indult Jósza Sándor vezetésével plébániánkon, amely mondhatni majdnem kettőnk koprodukciója volt – én az ikonfestészet teológiáját adtam tovább, amit az orosz tanszéken tanultam dr. Valerij Lepahin professzortól. Minden nyáron a plébánia hittantáborai mellett szerveztünk ikonfestő tábort is. Itt egy hét alatt azok is, akik nem rendelkeztek rajz- és festéstudással segítséggel elkészíthettek egy számukra kedves alkotást. 2005 augusztusában elkerültem Esztergomba segédprefektusnak.

– *Mikor tetted le az örökfogadalmat?*

– 2005 október 1-jén a nagyszőlősi templomban. Az idézet, amelyet fogadalmam mottójaként választottam, a következő volt: „A tenyerembe rajzoltam nevedet” (Iz 49, 16)

– *Hogyan esett választásod a Tarzícusz névre?*

– A Tarzícusz nevet már itthonról vittem magammal. Mivel ő a ministránsok védőszentje, és minden képen. Amelyet láttam róla, rám hasonlított. Erre az atyák hívták fel a figyelmemet. A rendbe való jelentkezésem előtt már a szüleim és a hívek is így becéztek. Nagyon megszerettem az életéről szóló történetet, legendát. Az Oltáriszentség védelme, tisztelete és kiszolgáltatása fontos küldetést jelent számomra, akárcsak a védőszentemnek.

– *Hogyan folytatódott életed, szolgálatod, most már örökfogadalmas ferences szerzetesként?*

– Az esztergomi belvárosi plébánián szolgáltam. Ott megalapítottam az Urunk Színeváltozásáról elnevezett ikon-társaságot. A csoport 22 tagból állt. Voltak közöttük igazi festőművészek. Közben ferences diákoknak is tanítottam festészetet.

Majd 2006-ban a pesti ferencesekhez kerültem, ahol sekrestyésként tevékenykedtem. Már mondanom sem kell, itt is megalapítottam egy ikonfestő csoportot., a „Vélum”-ot, 14 egyetemistával.

2007-2008 tavaszán ikonkiállításunk is volt, amelyen 192 alkotást láthattak az érdeklődők, amit a tanítványaim festettek. Ezek voltak az első munkák. Nagy volt az érdeklődés és a dicséret. Volt olyan nap, amikor a kiállításunkat 1600 ember látogatta meg.

Az európai ikonfestészeti konferencián Esztergomban én voltam az egyik előadó. Jó érzés volt, utána felkérést kaptam a következő konferenciára Varsóba, ahol én képviselhettem volna a magyarországi ikonfestőket ...

– ... *de közbejött valami?*

– Igen, amire nem számítottam. 2008. augusztus 6-án hazakerültem Kárpátaljára, a nagyszülősi ferences rendházba. És most megpróbálok visszailleszkedni az itteni életritmusba, Isten segítségével és irgalmat kérve.

– *Miért akartál inkább ferences testvér lenni? Nem fordult meg a fejedben az, hogy szerzetespap legyél?*

– Már jelentkezésemkor mondtam az előjáró atyáknak, hogy én testvér szeretnék lenni. Szárovi Szent Szerafim életútját olvasva megérintett az, ahogyan ő törekedett a csöndre, az egyedüllétre. Én hozzá hasonló mentalitással gondolkodtam Szent Ferencről, és az ő példáját akartam követni.

Egy pap életében mindig ott vannak a hívei, akikkel törődnie kell. Egy testvér viszont több időt tölthet a magányban Istennel. A szerzetes testvér inkább foglalkozik a ház körüli munkával, egy édesanyához hasonlóan megteremti az otthon melegét, ami szintén vonzó volt számomra. Később a rendbe belépve megismerhettem kiváló ferences testvéreket, akik nagyszerűen élték meg ezt a hivatást és mindig példaképeim voltak.

– *Én is kívánom, hogy itteni szolgálatod kegyelmekben gazdag legyen, az ikonok festése során pedig megtaláld krisztus igazi arcát.*